

DE BESTE WENSEN

Lucas 1:1-4

Een nieuw jaar is begonnen.
En wat er ook gebeurt, je mag weten dat God erbij is.
Als je Hem tenminste erbij wilt hebben.

Dit jaar willen we kijken wat Lucas over Jezus zegt.
Welke boodschap hij ons wil meegeven, iedere dag opnieuw.
Het gaat om zaken die zeker zijn, meldt Lucas.
Ooggetuigen weten dat het echt gebeurd is wat wordt beschreven.
Ze hebben de boodschap van Jezus, van redding, verder verteld.
Dat hebben ze gedaan in opdracht van Jezus zelf.

Lucas heeft bedacht om alles zo duidelijk mogelijk te beschrijven.
Niet zomaar, maar na alles goed onderzocht te hebben.
Het resultaat van nauwkeurig onderzoek.
Lucas, een arts, heeft een prima opleiding gehad.
Hij wil bewijzen dat het verhaal van Jezus echt is.

Lucas laat zien dat Jezus' leven van het grootste belang is.
Geen twijfel mogelijk dat het zo gebeurd is.
Hij heeft onderzocht of Jezus inderdaad zo bijzonder is als wordt gezegd.
En Lucas komt tot een duidelijke conclusie: Jezus is ongelofelijk bijzonder.
Hij is van levensbelang voor iedereen.
Of je dat nu erkennen wilt of niet.

Als Lucas het zo overtuigend zeker weet, waarom zou ik dan twijfelen?
Het lijkt me inspirerend om dit jaar Lucas te volgen.
Beter gezegd: Jezus te volgen door de ogen van Lucas.
Ik hoop dat jij die reis mee wilt maken.
Het zal vast verrassend zijn.
Om over na te denken, om misschien wel een beslissing te nemen.
Want Jezus daagt je uit om te kiezen.
Om Hem te volgen.

HET BEGIN

Lucas 1:5-7

Er wordt door Lucas een punt in de tijd gezet.
Het was in de tijd dat Herodes koning was van Judea.
Meer wordt er ook niet van gezegd.
De Romeinen hadden Israël bezet, maar de koning mocht blijven zitten.
Een koning zonder macht.
Net als in onze tijd had de koning een ceremoniële functie.
Een soort lintjesdoorknipper.
Maar de beslissingen worden door de Romeinen genomen.

Algauw wordt de blik gericht op Zacharias en zijn vrouw Elisabet.
Hij is priester en dient officieel in de tempel in Jeruzalem.
Maar hij is ook priester in de plaats waar hij woont.
De priesters, ingedeeld in groepen, zijn om de beurt in de tempel.
Voor de rest zijn ze een soort dominees in hun woonplaats.

Zacharias hoort bij de afdeling van Abia.
Zijn vrouw is verre familie van Aäron, de eerste priester.
Beiden dus afkomstig van hoogstaande families.

Zacharias en Elisabet zijn 'rechtvaardig voor God'.
Prachtig als zoiets van mensen wordt gezegd.
Belangrijk ook, want in sommige kringen zeg je zulke dingen niet.
Niemand kan rechtvaardig zijn voor God ...

Maar wie oprecht gelooft, is echt rechtvaardig voor God!
Nee, niet van jezelf.
Dan heb je geleerd dat je niet op jezelf, maar op God mag vertrouwen.
Dat hebben Zacharias en Elisabet in hun leven ook geleerd.
Ze hebben hun leven in Gods hand gelegd.

Op dat moment weten ze nog niks van de komst van Jezus.
Toch houden ze zich uit liefde en dankbaarheid aan Gods regels.
Ze weten dat God het beste met hen voorheeft.
Net zoals met jou en mij.

KINDERLOOS

Lucas 1:6-7

Bijna te mooi om waar te zijn, het lijkt wel een sprookje.
Het ideale stel, man en vrouw volkomen gelukkig.
Beiden geloven in God en weten dat ze bij Hem veilig zijn.
Ook al weet ik dat iedereen zondig is en verkeerde dingen doet.
Maar dan toch, het wordt wel van hen gezegd.
Echt een geweldig groot compliment.

Of mag je dat zo niet zeggen?
We hebben immers alles aan God te danken?
Toch blijven Zacharias en Elisabet als rolmodel, als voorbeeld staan.
Een soort identificatiefiguren.

En dan dat ontnuchterende vers 7.
Ze hebben geen kinderen.
Elisabet is onvruchtbaar en ze is de overgang allang voorbij.
Met andere woorden: kinderen krijgen is onmogelijk.
En dat hakt er ongelofelijk in.
Dat zien we in deze tijd ook.
Al is er tegenwoordig heel veel mogelijk.
In speciale klinieken worden stellen een handje geholpen.
Er worden miljarden uitgegeven om mensen te helpen kinderen te krijgen.
Leve de techniek!
En als het helemaal niet wil, dan zijn er nog mogelijkheden van adoptie.

Daarover lezen we natuurlijk niet bij Zacharias en Elisabet.
Voor hen is het een voldongen feit: geen kinderen!
Dus geen nageslacht, geen voorouder van de Redder, die beloofd is.
Hier loopt het pad van de familie letterlijk dood.

Daar zien we hen, een gelovig stel bejaarden, zonder kinderen.
Ze hebben er zich bij neergelegd.
Bijzonder, dat Lucas zo veel aandacht aan ze besteedt.
Maar dat is niet zonder reden, dat zullen we merken.
Want God is bezig om zijn grote reddingsplan te starten.
Niemand weet er nog van ...

EEN BIJZONDERE OPDRACHT

Lucas 1:8-10

Ineens bevinden we ons in Jeruzalem.
Het lijkt wel sciencefiction.
Met het verschil dat het wel degelijk echt is gebeurd.

Zacharias heeft dienst in Jeruzalem, Elisabet is thuis achtergebleven.
Het zal hem goedgegaan hebben om dicht bij God te zijn.

En dan gebeurt het ...
De spanning wordt opgevoerd.
Zacharias wordt aangewezen om in de tempel het reukoffer te brengen.
Dat is pas echt geweldig!
In zijn hele carrière als priester heeft hij dit nog nooit gedaan.
En nu, op zijn oude dag, mag hij deze taak vervullen!

Hij mag het reukoffer brengen.
Een soort parfum, om iemand te laten merken dat je van hem of haar houdt.
Geweldig om dat te mogen doen.
Als je zo veel van God houdt, is dit een geweldig moment.
Dichter bij God kun je je niet voelen, je merkt dat Hij heel dichtbij is.

Veel gelovige Joden staan buiten te bidden.
Ze wachten op het moment dat de priester naar buiten komt.
Hij zal hen zegenen in de naam van God.
Zo gaat dat met het reukoffer.

Even een vraag, ook aan mezelf: zijn wij ook zo betrokken bij God?
Verwacht jij echt de zegen van God?
Hoop je erop, dat Hij alles met je leven te maken wil hebben?
Dat Hij je betrouwbare Vader is?
Of vind je dat ongemakkelijk, dat Hij Zich daadwerkelijk met je bemoeit?
Wil je God, lees ook 'Jezus', als de belangrijkste in je leven accepteren?
Met alle gevolgen van dien?
Om die vraag gaat het.

BUITENAARDS BEZOEK

Lucas 1:11-13

Heb je dat ook weleens?
Dat alles totaal anders loopt dan je had gedacht?
Je hebt het allemaal zo goed op een rijtje.
En dan gebeurt er iets waardoor daar niks van terecht komt.

Wat heeft Zacharias uitgezien naar deze dag.
Eindelijk mag hij het reukoffer brengen.
Hij is nog maar net binnen, of er is een engel zichtbaar.
Rechts van het altaar waarop het reukoffer gebracht moet worden.
Juist waar Zacharias moet zijn.
Zacharias reageert verward en bang.
Wat heeft dit te betekenen, waarom is er hier een engel?
Een engel is er nooit zonder reden, hij is een soort koerier.
Allerlei gedachten razen door Zacharias' hoofd.
Is het iets ergs of juist iets moois?
Hij weet absoluut niet wat hij moet verwachten.
Ook de diepgelovige Zacharias is totaal van slag door deze ontmoeting.
Maar gelukkig laat de engel hem niet in verwarring achter.
Hij heeft een heldere boodschap voor hem.
God heeft hun gebed verhoord en Elisabet zal een zoon krijgen.
De naam is ook al bedacht: hij zal Johannes heten.

We houden het even bij deze ene zin.
Het is alsof Zacharias droomt, want die engel zegt vreemde dingen.
Prachtig weliswaar, maar tegelijkertijd ook volledig onmogelijk.
Elisabet een zoon krijgen?
Echt, totale onzin.
Hoe kan die engel het zeggen!

Zacharias probeert zijn gedachten met die van God op een lijn te brengen.
Heel begrijpelijk, ik zou hetzelfde doen.
Maar ook heel fout.
Want Gods gedachten zijn zo veel hoger en beter.
Goed om je dat altijd te realiseren.

DAT IS ECHT ONMOGELIJK!

Lucas 1:14-15

Het duizelt Zacharias.

Zullen ze een kindje krijgen? Een jongetje? Onmogelijk!

Maar de engel is nog niet uitgesproken.

‘Hij zal vrede en blijdschap geven en velen zullen blij zijn om zijn geboorte.’

Nou, als het waar zou zijn, dan zal er inderdaad blijdschap zijn.

Bij hen, bij de familie, ja, bij iedereen in het hele dorp.

Groot feest zou het zijn!

Maar de engel is nog niet uitgesproken.

Het wordt bijna te veel voor Zacharias.

‘Hij zal groot zijn in de ogen van God, hij zal geen alcohol drinken.

Gods Geest zal hem vervullen, al in de buik van zijn moeder.’

Nou ja, dit is helemaal te gek voor woorden, dit kan gewoon niet waar zijn.

Groot in Gods ogen? Hoe bijzonder moet dat dan wel niet zijn!

Alleen God is groot, dat beseft Zacharias heel goed.

En toch zegt die boodschapper, die koerier van God het.

Het is vast een slechte droom.

Zo lang gehoopt op een kind, zo verlangd naar een zoon, hij hallucineert vast!

Wat zou het anders moeten zijn?

Maar ja, die engel daar voor hem, die is echt, daar kan hij niet omheen.

Dat Gods Geest hem zal vervullen, dat duidt op een profeet.

Maar dat kan gewoon niet.

Ik vind het ook wel een heel sterk en ongeloofelijk verhaal.

Goed voor te stellen dat Zacharias het idee heeft dat dit niet kan.

Gewoon ongeloofwaardig.

En toch ... een engel komt nooit zomaar.

Twijfel, grote twijfel.

Misschien ken je ook die twijfel.

Is dat van Jezus, van zijn dood en opstanding wel echt waar?

Dat is helemaal niet vreemd, dat overkomt de beste.

Gelukkig mag je zeker weten dat Jezus er voor je is.

En dat houdt je op de been.

DIE ENGEL KAN WEL MEER ZEGGEN ...

Lucas 1:16-18

Zacharias kan het allemaal nauwelijks verwerken.
Wat krijgt hij ook niet te horen!
En nog is het niet afgelopen.

Die zoon, Johannes, zal veel Israëlieten bekeren.
Dankzij hem zullen veel Joden de weg terugvinden naar God.
Nou, dat zal maar gezegd worden over je kind, geweldig!

Klein probleem: er is nog helemaal geen sprake van een zoon.
Biologisch gezien ook nog eens totaal onmogelijk.
En die engel maar praten.
Want hij heeft nog meer te vertellen over die Johannes.
Hij zal gaan lijken op Elia, hij krijgt de beschikking over zijn geest en kracht.
Op Elia lijken is wel een ultiem en geweldig iets.
Lijken op de grote profeet is voor weinigen weggelegd.

Zijn woorden zullen harde vaders tot bedachtzame kinderen van God maken.
Mensen zullen gaan luisteren naar God, naar zijn plan met de wereld.
Door die Johannes zal er iets spectaculairs gebeuren in Israël.
Er komt beweging in dat starre, wettische volk.
Mensen zullen overtuigd worden van hun zondige leven.
En van Gods liefde.

Zacharias kan er niet meer bij.
‘Hoe moet dat gaan gebeuren?’
Ik ben een oude man en mijn vrouw kan helemaal geen kinderen meer krijgen.
Ze is al heel lang niet meer vruchtbaar.’

Natuurlijk heeft Zacharias helemaal gelijk.
Het kan gewoon niet, hoe kun je zoiets nou zeggen!
Eigenlijk klinkt het zelfs gemeen en cynisch.

En toch.
Voor hem staat wel degelijk een engel.
Een koerier in dienst van de levende God.
Dat zegt eigenlijk genoeg.

SPRAKELOOS

Lucas 1:19-20

Wat moet je daar nou van denken?

Je wordt aangesproken door een engel en je gelooft hem niet.

Dat lijkt wel ongehoorzaam, maar zouden jij en ik het wel geloofd hebben?

Toch wringt er wat en de engel brengt dat ook onder woorden.

Hij zegt: 'Ik ben Gabriël, die voor God staat!'

Eigenlijk zou dat al genoeg moeten zijn.

Ja toch?

En toch gebeurt dat niet.

Bij Zacharias niet en bij ons waarschijnlijk ook niet.

Ook ik weet maar al te vaak precies hoe het hoort en toch doe ik het ook niet.

We vertrouwen vaak meer op onszelf dan op wat God belooft.

Gabriël lijkt wel verontwaardigd en dat is niet zonder reden.

Wat denk je wel, Zacharias, dat je zo reageert.

Alsof jij het beter weet dan God, die me speciaal naar jou heeft toegestuurd.

Zacharias' beurt om in de tempel het reukoffer te brengen is zeker geen toeval.

Dat heeft God echt 'gestuurd'.

En dan hoort Zacharias dat hij voorlopig niet meer kan praten.

Vanwege zijn ongehoorzaamheid.

Tot wat beloofd is, gebeurd zal zijn.

Gelukkig, denk je dan, dat God zijn beloften altijd nakomt.

Anders zou Zacharias nooit meer gesproken hebben.

Nu moet hij dubbelop vertrouwen dat God altijd zijn woord houdt.

Ineens is de engel weg en staat Zacharias weer alleen in de ruimte.

Hij zal aan zijn verplichtingen hebben voldaan.

Maar waar hij van tevoren zo op had gehoopt, werkt hij nu snel af.

Zijn hoofd is helemaal vol van wat er net gebeurd is.

Misschien heeft hij even geprobeerd of hij iets kon zeggen.

Maar er komt geen geluid uit zijn mond.

Ongeloof ligt zo snel op de loer.

Vader, leer me elke dag vertrouwen!

STOM EN TOCH VEELZEGGEND

Lucas 1:21-22

Soms schrik je, omdat iets wat je wilde doen, niet meer kan.
Je realiseert je dat je te laat bent en een afspraak niet meer kunt halen.
Met een schok bedenk je wat dat betekent, voor jou en voor die ander.

Zacharias overkomt dat, als hij bedenkt dat hij het volk moet gaan zegenen.

In naam van God het volk het beste toewensen.

Met de zegen van God in je hart kun je het leven weer in.

Maar dat lukt nu niet! Wat moet hij doen?

De mensen zijn verbaasd dat het zo lang duurt.

Dit is echt niet normaal.

Iedereen weet wel ongeveer hoelang zo'n offerritueel duurt.

Maar dan komt Zacharias tevoorschijn.

Gelukkig, denken de mensen, het komt toch nog goed!

Ze gaan eerbiedig staan, klaar om de zegen van God te ontvangen.

Maar het blijft ongewoon stil.

Je hoort alleen de geluiden van buiten het tempelplein en de geluiden van de stad.

Sommigen begrijpen het.

'Zacharias heeft waarschijnlijk iets bijzonders meegemaakt.

Misschien is er wel iemand bij hem geweest.'

Zacharias maakt een zegenend gebaar en wenkt dat ze naar huis kunnen gaan.

Er komt echt geen geluid uit zijn keel.

Een paar uur later weet half Jeruzalem wat er in de tempel is gebeurd.

Als hij terug is bij zijn afdeling, kan hij niet vertellen wat er gebeurd is.

Hij ziet er enorm naar uit om naar huis te gaan.

Geen wonder, er is zo veel gebeurd!

Hij wil dolgraag aan Elisabet vertellen dat het onmogelijke toch mogelijk wordt.

Nou ja, vertellen ... dat wordt schrijven.

Nu gelooft hij het kennelijk wel.

Door schade en schande wijs worden, noemen we dat.

Herkenbaar, ook voor mij.

EEN ONMOGELIJKE ZWANGERSCHAP

Lucas 1:23-25

Eindelijk naar huis!

Soms heb je dat gevoel na een week hard werken.

Zeker als je een hele week van huis bent geweest.

Terug naar degenen naar wie je verlangt.

Voor Zacharias geldt het zeker.

Deze week in Jeruzalem zal hij nooit vergeten.

Natuurlijk omdat hij voor de eerste keer het reukoffer mocht brengen.

Maar meer nog door die ontmoeting met Gabriël, de engel van God.

Met dat bizarre bericht.

En die straf op zijn ongehoorzaamheid ...

Eindelijk naar huis om het grote nieuws te 'vertellen'.

Hij is nu overtuigd dat het gaat gebeuren, al blijft het ongeloofwaardig.

Wat zal Elisabet schrikken als hij straks niet kan praten.

Hij heeft onderweg naar huis heel wat om over na te denken.

De vreemdste terugreis van alle keren.

Dan staat er, heerlijk nuchter, terwijl het onmogelijk is, dat Elisabet zwanger is.

Ze verstopt zich, kennelijk wordt er wel geroddeld in het dorp.

Ze vindt het niet nodig, of niet fijn, om zwanger gezien te worden.

En geef toe, stel dat het bij ons zou gebeuren?

Wat zou jij, wat zou ik gezegd hebben?

Er wordt wat afgekletst, geroddeld en vooral geoordeeld.

Dat zijn ook nu de verkeerde dingen die mensen dagelijks doen.

Oordelen, zeg maar gerust veroordelen, dat ligt ons goed.

Iemand met de vinger nawijzen: 'Moet je die eens zien, weet je ...'

Laten we maar kijken naar wat Elisabet zegt:

'Dit heeft God voor mij gedaan.

Hij heeft mijn schande onder de mensen weggedaan.'

Met andere woorden: Elisabet ervaart het als een geschenk.

God zij dank! Hem alle eer.